

gende Lovforslag har kunnet tage de Indstillinger til Følge, som det ærede Udvalgs Flertal i Fjor fremkom med.

Bøffen: Sige over for hvad den ærede Finantsminister nu udtalte, skal jeg kun minde om, at naar den ærede Minister siger, at der ikke har været nogen praktisk Grund til at søge disse saakaldte civile Invalider optagne under de Regler for Invalideforsørgelsen, der hidtil ubelukkende have været gjældende for de militære, har det netop under Finantslovsforlagets Behandling Lar for Nar været følt som en praktisk Ulempe, at vi ikke med Hensyn til disse Spørgsmaal havde faste Regler. Man har bestandig spurgt, hvorledes man er gaet frem i tidligere Tilfælde, og har søgt at komme disse saa nær som muligt i de Regler, man har villet følge, men der har altid været en saadan Jamlen, at det ikke har Andet end kunnet virke uheldigt. Paa den anden Side maa jeg dog lige over for de Bekommende selv fastholde, at der er en væsentlig Forskjel paa, om man henstiller den Tilskadekomnes fremtidige Forsørgelse til de tilfældige Omstændigheder, der kunne være til Stede i det Dørlif, Bestemmelsen skal tages, eller om man giver ham en fast, bestemt lovlig Udgang til Understøttelse af Staten. Der er en Forskjel derpaa, som ikke blot er moralisk, om jeg maa kalde den saaledes, men ogsaa lige frem økonomisk, thi Afgjørelsen kan blive forskjellig i de forskjellige Tilfælde; men hvorom Alting er, have de civile Embeds- og Bestillingsmænd efter min Anskuelse samme Krav paa, at Staten kan sige til dem: Lider Du Skade paa Helbred og Lemmer i min Tjeneste, saa er der Dig ved Lov tilfikkret en vis aarlig Understøttelse. Derfor kan jeg ikke Andet end fastholde Ønskeligheden af, at Reglerne for Invalideforsørgelsen kunne komme til at omfatte baade de Civile og de Militære, og jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt at optage saadanne Regler. Da det af Udvalget i Fjor gjorte Forsøg ikke fremkom for Thinget, haaber jeg, at det i indeneerende Samling skal lykkes at fremlægge Forslag til saadanne omfattende Regler.

Finantsministeren: Seg vil ikke modsigte, at det kan have en vis moralisk Betydning, at der findes bestemte Regler for en civil Invalideforsørgelse, men jeg tror at maatte modsigte det ærede Medlems Anskuelse om, at man med Hensyn til dette kunde anvende omtrent de samme Principer, som man har med Hensyn til de militære Invaliders Forsørgelse, netop paa Grund af de manglende Pensjonsbestemmelser for disse Folk, og fordi Invalideforsørgelsen for en Del er knyttet til Pensjonsberettigelsen. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at man jævnlig har samlet over for disse Spørgsmaal, og jeg benytter Leiligheden til at sige, at naar der i Udvalgets Betænkning i Fjor blev henvist til de hid-

til gjældende Regler, saa er det netop Vanskeligheden, at der ingen Regler gjælder; man har maattet afpasse Understøttelserne efter de i hvert Tilfælde foreliggende Omstændigheder. Men kan man finde faste Regler, som vel nærmest maatte søges i, at der blev tillagt Bekommende Pensjonsberettigelse af deres fulde Løn eller noget Lignende, kort sagt tog Hensyn til de Forhold, under hvilke de Paaagjældende vare, skal der ikke fra min Side blive reist nogen Indvending der imod. Seg skal inidertid efter de Oplysninger, jeg har kunnet skaffe mig, tillade mig at anføre, at der i en lang Række af Nar er indruffet følgende Tilfælde, hvor der kunde være Tale om at give Civile Invalideunderstøttelse, nemlig 1 under Telegrafvæsenet, 5 Bestillingsmænd ved Jernbanen og 2 under Goldvæsenet, som vilde være at hense under den Kategori, jeg har omtalt. Det synes altsaa ikke at være mange.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Bøffen: Seg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer, idet jeg nemlig gaar ud fra, at man i Nar ligesom i Fjor vil ønske, at samtlige de militære Lovforslag blive behandlet af samme Udvalg. Det vil derfor være nødvendigt allerede nu at gaa til Nedsættelsen af et Militæruvalg, naar man ikke vil udsætte sig for den Ulempe, hvorunder vi led i Fjor, da der først blev nedsat et mindre Udvalg, som senere blev forstærket.

Uden videre Forhandling blev

Bøffens ovennævnte Forslag vedtaget enstemmig med 62 Stemmer.

Man gik dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forhøielse af Invalideforsørgelser.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1487—88.)

Overmøes: Seg har kun bedet om Ordet for at henlede Opmærksomheden paa, at saafremt det Forslag, som vi nys behandlede, maatte blive skudt til Side for dette, der nu er til Forhandling, ville invalide Officerer efter dette sidste Forslag blive noget uheldigere stillede end efter